

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

No es pot anar a manlleu!

per JOAN D'IVORI

—Nasi, que no vindreu a la processó?
—Com voleu que vingui, senyor rector, si no tinc sabates?
— Això rai — saltà en Pere pescador — jo t'en deixaré unes de meves, que encara les tinc per estrenar.

I com que tots dos calçaven el mateix número — el 42 — la cosa va anar com una seda.

Ja tenim el Nasi a la processó, portant, no solament el calçat nou d'en Pere, sino també la bandera del gloriós Patró del Gremi.

Però nois, sigui falta de costum de portar sabates o sigui que li vinguessin un xic llargues de la punta, el cas és que ensopegava continuament i aviat va tenir-les plenes de pelades.

En Pere va adonar-se'n desseguida i a cada cantonada esperava el pas del pobre Nasi per dir-li a crits, que el podia sentir tothom:

—Cuidado, tu, que les sabates són meves!

O bé: Alerta amb la puntera, no me la fassis malbé! És a dir, que el va avergonyir de mala manera. Tothom del poble va saber que les sabates que portava en Nasi eren d'en Pere.

A l'any següent el senyor rector va tornar a dir:

—I bé, Nasi, que no vindreu a la processó? — No tinc sabates i a més no vull que'n torni a succeir lo de l'any passat. — Ja te les deixaré jo — va dir en Rafel — i no et diré res encara que me les trenquis.

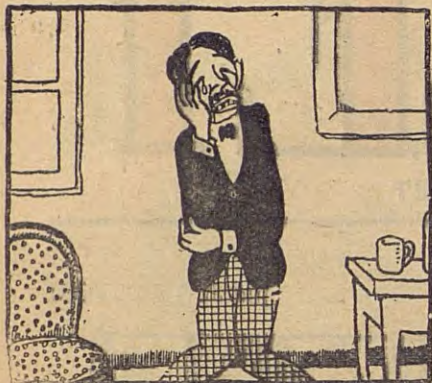
El Nasi hi va caure. I va tornar a anar a la processó. I també va portar la bandera del gloriós Patró del Gremi. I també... va ensopegar continuament.

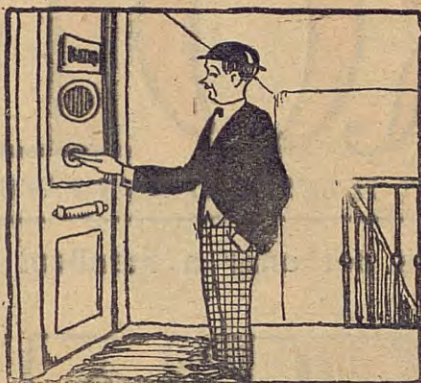
Això sí, a cada moment li sortia en Rafel de traspantó i li deia, ple de bonhomia: Ja me les pots fer malbé ja, que no et diré res! I tothom va poder assabentar-se de que el pobre Nasi havia tornat, aquell any, a manllevar les sabates.

Dentista econòmic

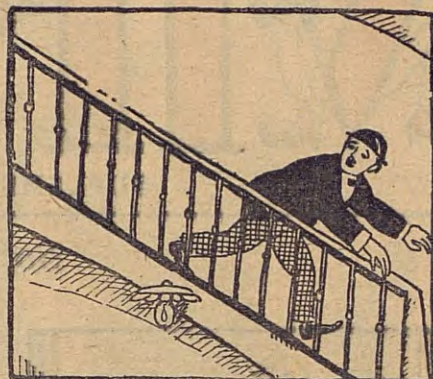
per QUELUS

En Baligabalaga tenia un mal de queixal de trenta mil diables amb banyes i tot.

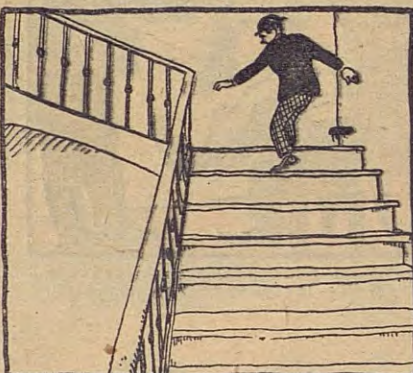
Decidit a fer-se arrancar les tres peces que li feien nosa, se n'anà a ca'l dentista. Trucà i...

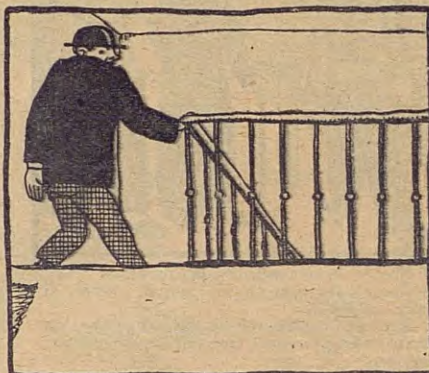
...com que el mal li havia passat momentàniament, decidí tornar-se'n a casa.

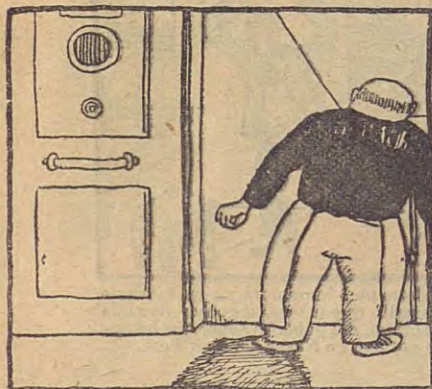
Sortí el criat del dentista i veié que no hi havia ningú. —Deu ésser un bromista —digué mal humorat.

Però en ésser a mitja escala, els queixals tornaren a fiblar i en Baligabalaga puja corrent altra volta, i trucà.

Els caixals es decidiren a fer bandat i ell s'en va entornar sense ni esperar que l'obrisin. Perquè?

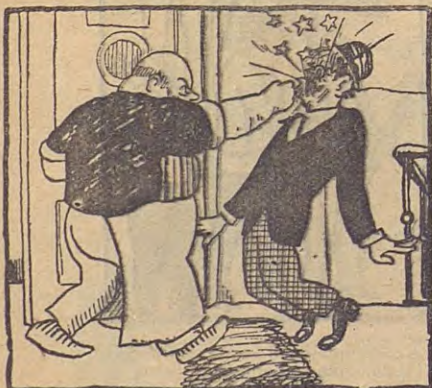
Al criat li semblà que la broma ja durava massa i es disposà a pendre represàlies.

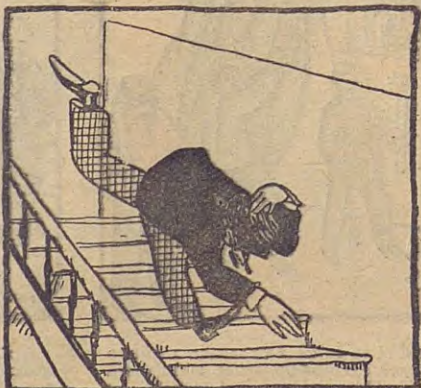
Mes els caixals tornaren a apretar de valent i en Baligabalaga puja altra volta la escala.

El criat no s'havia mogut de darrera la porta i quan en Baligabalaga trucà...

...sortí fet una fúria i li propinà uns quants directes que deixaren més que convencut a en Baligabalaga, el qual...

...no s'esperà gens ni mica que li diguessin res més i se n'anà escales avall a tot córrer de les seves cames lleugeres.

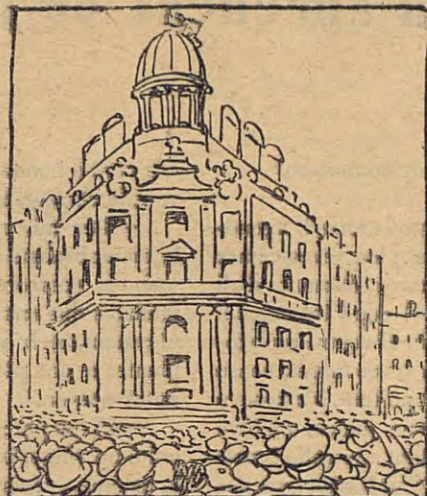
En passar comptes per saber la valor del sinistre, comprovà que a ca'l dentista li havien extret els caixals malalts, sense fer-li pagar res

L'home mosquit

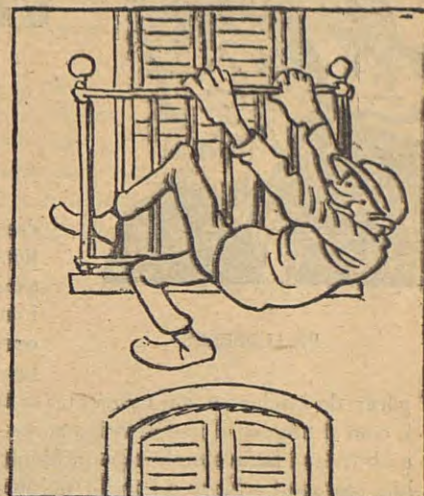
per CORNET

— Noi, sembla mentida que pugui enfilarse d'aquesta manera! Mai hauria dit que fos tan fàcil

— Té: ja és a dalt. Calla; jo ho provaré. Em sembla que és una cosa que ens pot anar força bé per a la nostra indústria.

— Si, noi. Això va de primera. Em sembla que podré pispar el platí del para-llamps sense saltar cap terra.

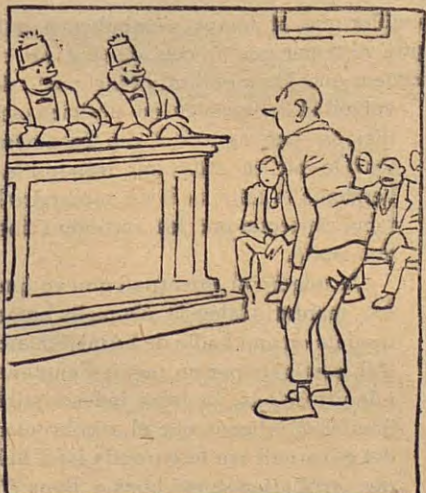
— Alto! ¿Qué va a hacer V. aquí arriba? — Feia exercicis d'home mosquit, i anava a luir les meves habilitats, adressant...

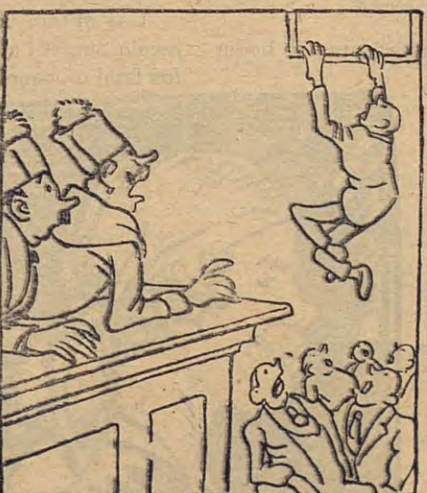
aquest para-llamps que està tot torçat. — Ja veuràs, tu, si en el cuartelillo le adressaran el ós de la espinada.

— Mireu que és pegal! Tenir d'estar-me tot el dia aquí quiet, ara que ja havia provat la meva lleugeresa!

— Vostè no havia pujat per la façana. Vostè és un lladre vulgar que havia saltat pel terra. — Senyor Jutge: jo li puc...

demostrar que jo sóc un home mosca. — Veiam... Caratsus! Si que s'enfila com un gat! I fins salta a la finestra.

Què m'en diu vostè, de tot això? — Si, ves! Que li faci un nus a la cua. Per força devia ésser mosca o mosquit puix ens ha volat.

EN LLOBERES

LAU

les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

dre el noi a terra i, ageno-
llat entre les seves cames
s'inclinava damunt d'ell
i amb el cap i les mans li
oprimia el ventre amb to-
tes les seves forces, sense
parar de xisclar un sol moment. De tant en tant, s'aixecava
i, com si tingués el mal dins les seves mans juntes, cuitava
a obrir-les i bufava amb impetu. Mentrestant una vella horri-
ble, plorava i cridava a l'orella del malalt amb crits que de-
vien eixordar-lo... El pobre noi patia segurament tant del re-
mei com de la malaltia.

El metge, veient que no en sortia, va anar a una de les
cabanyes per a tornar vestit de cerimònia, el cap empolvo-
rat i adornat amb dues aletes... Va recomençar el seu tracta-
ment salvatge, mentre el pare i la mare del noi li xuclaven la
boca com per aspirar-hi els mals esperits.

Què n'era de trist tot plegat! Aquella moixiganga grotes-
ca que tota sola podia fer riure, al voltant del sofriment de
aquella criatura, feia una pena indescrïptible.

Que hi podien fer? Eren escassos els seus coneixements
de medicina i, d'altra banda, tota temptativa d'intervenció
hauria estat rebutjada pels salvatges, que els miraven amb
un terror supersticiós.

Concirosament, els catalans varen embarcar en el seu bot
i varen tornar al «Maria-Eugènia».

Un cop a bord, sentiren una xiscladiça més forta, més
sostinguda, venint de la platja on acampaven els «peixerés».
El noieta havia mort sens dubte.

V

La badia de la fam

L'endema a punta de dia, el capità va cridar En Lau i al
contramestre i els féu seure dins la seva cabina per a celebrar
una mena de consell.

— Si els càlculs que he fet no m'enganyen som a la badia
de la Fam — va dir.

— Malviatge el nom! — va fer el con-
tramestre amb una ganyota de contrariet-
tat.

— Sí; el nom no és bonic ni encorat-
jador. Però no és la fam el nostre enemic.
Hi ha pesca abundosa i segurament la
caça no ens faltaria si desembarcàvem.
El problema que ens preocupa és el del
muntatge del timó. Podem fer-lo estivant
tota la càrrega a proa perquè la popa
quedi en sec o bé podem embarrancar
aprofitant una ventada favorable. Però
avui si alçàvem àncora aniríem a estab-
llar-nos contra els roquissars d'aquest
promontori i no embarrancaríem pas a la
platgeta dels «peixerés» que m'heu des-

crit com a bona... Esperem el vent que ens cal o seguim esti-
vant la càrrega a proa? Això és el que hem de resoldre.

— Per mí, val més que no embarranquem. Baldament
la maniobra ens sortís completament bé, ens podríem trobar
amb els «peixerés» o amb altra mena de salvatges menys
mansos que ens facin la guitza... Més m'estimo passar engú-
nies aquí, amb unes quantes brases d'aigua a sota que no
plantat a una platja, havent d'esperar la marea alta per se-
parar-nos-en.

— El teu parer és excel·lent... a condició que de cop i
volta no vingui una ventada de terra i ens faci passar una ma-
la estona... va fer el capità agafant-se la barba amb força com
si aquella pressió pogués alleugerir els seus mal-de-caps. I tu,
senyor Estanislau Riber, què hi dius? — va afegir girant-se a
En Lau que havia restat embadalit mirant l'horitzó.

— No res — va fer el xicot va tornant en sí sobtadament.

— No tens cap por? — va insistir el capità.

— Jo... Si sabia que només correm perill de topar amb els
«peixerés», embarrancaria... però, com que el contramestre
ens ha parlat d'uns gegantaços... Aleshores, potser val més
que sense bellugar-nos d'on som, tractem de fer el nostre fet.

— Ep, mestre! — va replicar el contramestre creient que
les paraules d'En Lau portaven malícia. — Poques befes! He
contat el que em van contar.

— Però, sinó ho dubto... I fins us diré que començo a
creure que no us han ensarronat... No hem trobat els «peixe-
rés» que són els nanos? Doncs, per què no hem de trobar els
gegants, després d'haver trobat els nanos?

— Vés a càn taps! — va fer el contramestre girant l'esque-
na, mentre el capità, fent esforços per no esclafir la rialla, el
deturava per la mànega.

— No us en aneu... Què fem?... Embarranquem?... Estivem
a proa? — Els dos consellers varen arronçar-se d'espatlles.
Bah! ja veig que no serviu per confessors. Decidiré tot sol.
Estivem a proa i lloat sia Deu!

Durant tot el dia, els homes del «Maria-Eugènia» tragina-
ven farcells de teixits i botes de vi cap a la banda de proa. El
bergantí va començar a decantar-s'hi. Aviat el mestre d'aixa,
va començar a fer feina.

Cap al tard va semblar que el temps s'embolicava a la
banda Sured i el capità va temer que un cop de vent no els
fos fatal en aquell moment que l'immobilitat i l'inclinació del

vaixell el col·locaven en pèsimes con-
dicions per aguantar cap escomesa.
Però la nit va esdevenir tranquil·la i
l'endema la tripulació va reprendre la
feina esperona per les recomanacions
del capità.

A migdia el governall nou va que-
dar muntat. L'alegria d'aquells homes
traviats en una badia de l'Amèrica aus-
tral, castigats per un seguit d'engúnies
i de privacions, va ésser indescrïptible
Semblava talment que el recobriment
del governall era la garantia infal·lible
que arribarien sans i bons a Bons Ai-
res, hi farien les seves transaccions i
tornarien feliçment a Catalunya.

EL ROIG

I verament, quan unes hores després, el bergantí altre cop adreçat, va llevar àncora i poc a poc, hissada la vela major i dos flocs va fer proa docilment al Noroest, calia ésser masell per a no sentir una esgarripança de joia. El que dos dies abans era un embalum de fusta inert, tornava a ésser l'aixerit bergantí «Maria-Eugènia», de la matrícula de Barcelona.

— Ja veig els boscos — va cridar després de dues hores de navegar el Roig que estava de serviola. — No ens faltará fusta.

Efectivament, sobre un bell tros de costa espadada es veia una gran espessor d'arbres. A mitja llegua d'una platgeta minúscula, el «Maria-Eugènia» va tirar àncora i el seu bot amb el capità, Lau i set homes més va destacar-se per a fer la primera exploració.

El Roig va restar al bot, guardant-lo, i la resta, amb aigua fins a la cintura portant els fusells en l'aire, varen desembarcar, entre un tou d'algunes monstruoses.

La platgeta era una delícia. Però resultava difícil de sor-

el seu mantell de pell de guilla lligat a la cintura i llurs rostres envermellits. En ésser a cinquanta passes, s'aturaren en sec i tots els genets — mitja dotzena — varen descavalcar amb una lleugeresa pasmosa. De seguida, varen córrer cap als catalans amb els braços estesos i sense armes.

— Per l'amor de Deu, serenitat... va cridar el capità. No dispareu!

— Xana! xana! — venien cridant els indis.

El moment era de prova. Els indis no eren sinó a deu passes. Tots els detalls de llur posat i de llur indumentària apareixien amb brutal evidència als ulls dels catalans que feien un esforç desesperat per a descobrir de cop i volta la mena de llurs intencions. Si calia tirar, ara era el moment. Dos segons després fora tard...

— No varen tirar. El capità havia posat la mà sobre el

tir-ne. Els penyasegats la voltaven i sols després d'una investigació minuciosa i de diversos tanteigs la gent del «Maria-Eugènia», trobà manera d'enfilarse a la carena coberta de boscos que feia més d'una hora que tenien a la vista.

Quin desencant! Allò que havien pres per una arbrada atapeïda no era sinó un joncar de proporcions enormes, la tija, seca en aquell temps, tenia talment el color de les soques i la part alta, verda encara, feia tot l'efecte d'el fullatge.

— El vell «peixeré» se'ns ha rifat — va dir el capità després d'haver palpat amb les seves mans un d'aquells joncs extraordinaris.

Caminaren bella estona, terra endins. Una planúria immensa s'obrí davant llur mirada encuriosida. Es varen aturar. El capità meditava, sens dubte sobre el partit que els calia prendre, quan de sobte un crit agut els va treure de les seves cavilacions.

— Indis a cavall!

Per dues o tres bandes, cavalcant a galop, acudiren uns indis d'un posat ben diferent que els pobres «peixerés».

La petita tropa de catalans instintivament va concentrar-se. Cadascú va aparellar el seu fusell, tement que havia arribat l'hora de defensar-se d'una escomesa seriosa. El capità, no cessava de dir:

— Prudència, nois! No dispareu, fins que l'amenaga sigui manifesta...

Mentrestant els indis s'atacaven. Hom veia distintament

canó del fusell d'En Millet que més neguitós o més malfiat que els altres, va ésser a punt de rompre el foc.

— Xana! xana! — seguien cridant els indis que pel to del crit i pels moviments que feien, semblaven ambaixadors pacífics i no guerrers ferotges.

— Xana! Xana! — va començar a respondre En Lau mig endevinant el sentit amical d'aquestes síl·labes. Els altres catalans les repetiren.

I al compàs d'aquest crit, els indis varen posar les seves mans obertes sobre les dels homes del «Maria-Eugènia» i els varen fer nombroses mostres de simpatia.

— Es veu que ens esperaven — deia l'Estapé abraçant estretament a un indià formidable que ple d'una infantívola curiositat li havia pres la barretina i la mirava pel dret i pel revés.

— Com tot això no sigui una astúcia per assassinar-nos en acabat més facilment — va observar En Millet sense dominar el seu recel.

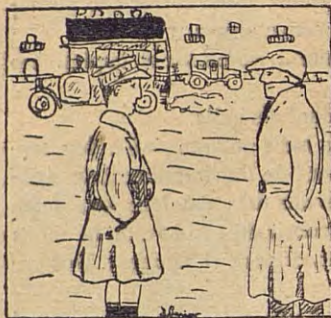
— No ho crec — feia el capità mentre seguia corresponent tan bé com sabia als afalacs i les abraçades dels indis. Al capdavant hem de felicitar-nos de l'aparició d'aquests gegants.

— Deuen ésser els patagons que anunciava el contrames-tre, l'han fet quedar bé.

El capítol de les moixames semblava acabat, però aparegueren quinze patagons més i calgué recomençar. A la fi, tota la colla va fer camí cap a la platgeta on esperava el bot; el Roig en veure els seus companys voltats per tants d'indis va tenir un espant indescriptible; mica més no agafa els rem i es posa a bogar amb totes les seves forces.

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

N.º 660.—JOAN PUIG

— Què tens, que fas tant mala cara?
— Es que aquesta nit, dormint m'he empassat un ratolí i el metge m'ha dit que em purgués.
— Em penso que lo millor que podries fer, es empassar-te un gat.

N.º 661.—CONCEPCIÓ MAIMÓ

— Vol la carta senyor?
— No, no, lo que jo vull es teca.

N.º 662.—J. FORNIGUERA

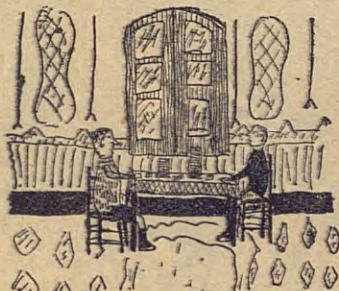
— Amb que dorms tu, amb pija-ma?
— Home: Quant tinc molta son, sóc capaç de dormir vestit amb perpunt o cota de malla.

N.º 663.—JOAN PUIG

— On vas Pere?
— A l'enterro de la sogra.
— I per això vas tant depressa?
— Es que si faig tart, després em renyarà.

N.º 664.—JOAN CASAJUNCOSA

— Total fa quatre dies que ets a Barcelona.
— No: que en fa un més.
— Trenta dies?
— No, home, no! Quatre que tu has dit, i un dia més o sien, cinc dies.

N.º 665.—LLUIS PUERTO

— Voldria unes sabates que no fessin mal al cap.
— Als peus, deu voler dir.
— No, no; al cap és on me les acostuma a tirar sempre la meva dona!

N.º 666.—JOSEP TORRENTS

— Vols venir, maco?
— No, que estic cansat.
— Anirem a buscar bombons.
— Si m'hi deixes anar sol, si que vinc.

A VOTAR!... A VOTAR TOTHOM!...

Els ninots que publiquem en aquest número, son els últims del *Gran concurs de ninots amb xisto*.

Per lo tant, tu llegidor amic, tant si ets concursant com no, avui mateix, o com més aviat millor, deus repassar els ninots publicats amb motiu d'aquest concurs i amb tota lleialtat i justícia, emetre el teu vot.

A tal objecte, redacta en un troç de paper blanc, la papereta de votació en la forma següent:

Gran Concurs de ninots amb xisto

Voto per al 1.º Premi de nois el n.º

" " 2.º " " "

Voto per al 1.º Premi de noies el n.º

" " 2.º " " "

(signatura)

NOTES: El terme d'admissió de vots, finirà el dia 24 de maig de 1924.

Les paperetes de votació, deuen enviar-se a la nostra redacció (Cardenal Cassanyes, 4) personalment, o per correu en sobre obert, amb segell d'un cèntim i el rètol «Originals d'Impremta».

En el número de la setmana vinent, publicarem les condicions del nou concurs, al qual augurem una acollida entusiasta dels nostres llegidors

Rodolins incomplets

El paquet

A n'en Sirera, un noi

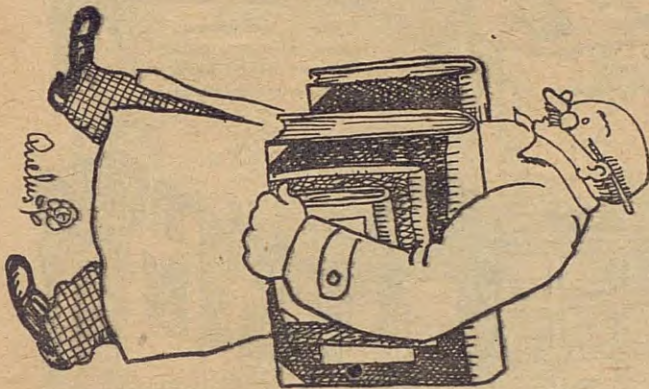

Amb calma i tranquil·litat

I li sorti, o meravella!

FRASE FETA

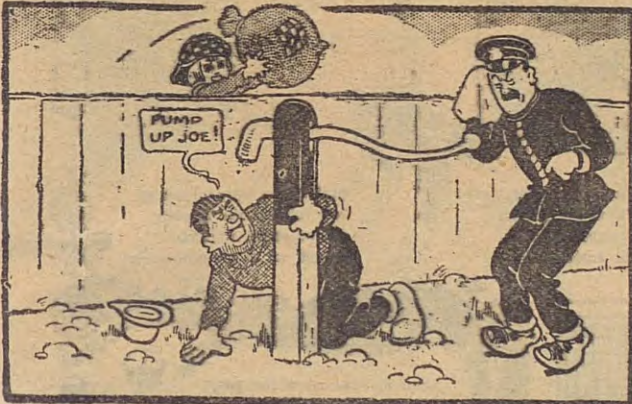

JEROGLIFIC

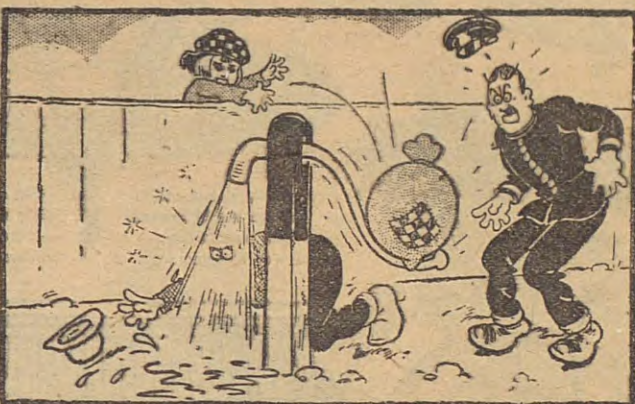
A i a nyons
!S els promETiii que
els ns

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. El factor a una maleta hi ha enganxat una etiqueta. 2. Amb molta tranquil·litat, en Sirera s'hi ha assentat. 3. I en aixecar-se en Sirera la divi penjada al darrera. — Frase feta: Tenir molta "sombra". — Jeroglific: A la casa d'en Bernat, qui no hi és no hi és comptat. — Entreteniment: Un gat.

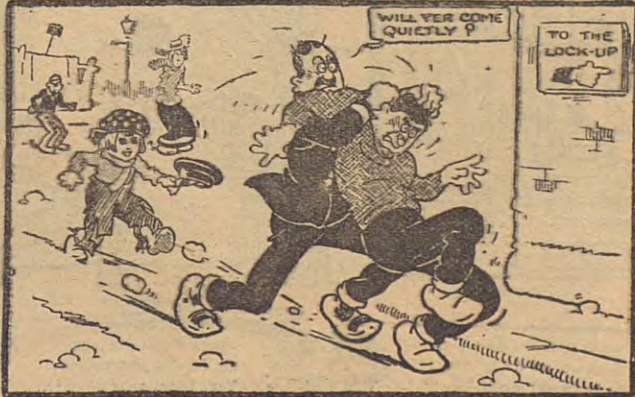
Veieu de quina manera

Un noi que esparvera

molt fàcilment ha lograt

una lluita que esparvera

LA MORT DE LA NÚVIA

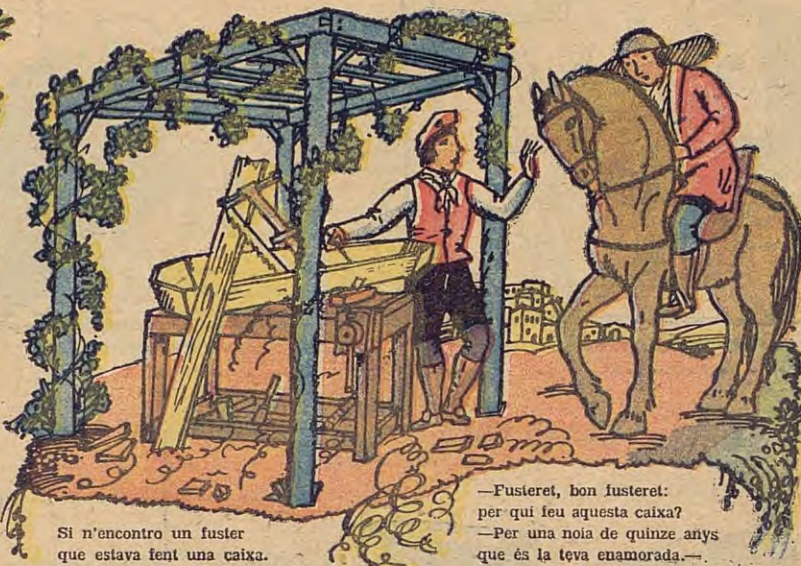
(Cançó popular)

(Acabament)

per JOAN D'IVORI

Ja me'n torno costa avall,
avall la costa solana.
Poso la brida al cavall:
dret a casa seva anava.

Si n'encentro un fuster
que estava fent una caixa.

—Fusteret, bon fusteret:
per qui feu aquesta caixa?
—Per una noia de quinze anys
que és la teva enamorada.—

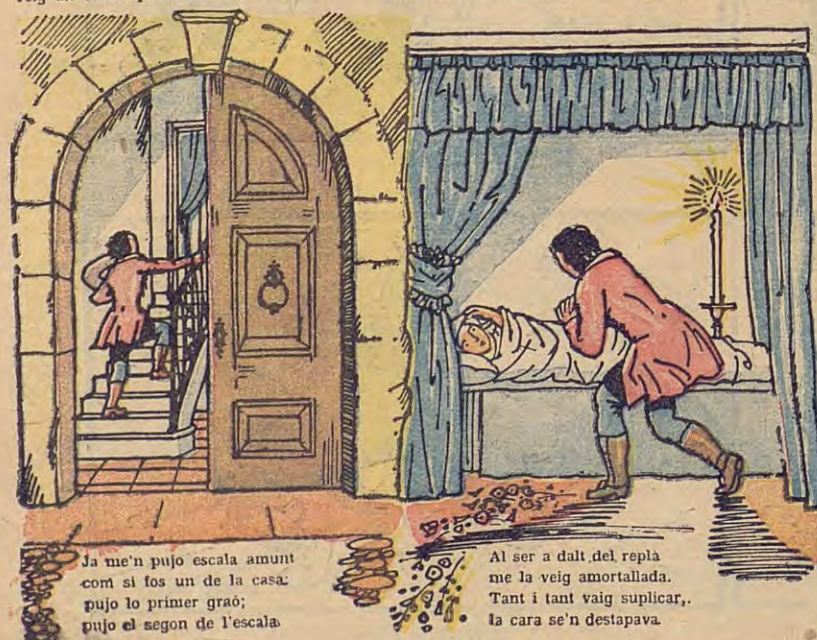

Quan ne soc prop del fosa
veig un vellet que cavava.

—Ai, vellet, el bon vellet:
per qui feu vós la fossana?
—Per una nina la faig;
morla n'és d'enamorada.

—Em dirieu, bon vellet,
me'n voldrieu dir la casa?
—A tres portes del portal
trobareu-la amortallada.—

Així que n'entro al carrer
veig mitja porta tancada;
cortina negra al balcó:
el meu cor se me n'hi anava!

Ja me'n pujo escala amunt
com si fos un de la casa:
pujo lo primer graó;
pujo el segon de l'escala.

Al ser a dalt del repla
me la veig amortallada.
Tant i tant vaig suplicar,
la cara se'n destapava.

—Amor meu, no em toquis pas,
que jo en fora condemnada.
Vés a la cambra del mig:
trobaràs la meua mare;
digues que et doni les claus,
les claus de la meua caixa.
Hi trobaràs l'anell d'or
de set pedres virolades.
Torna-li aquell mocador
tot brodat de seda i plata.
En el calaixó del mig
trobaràs les arracades;
en el calaixó de baix
trobaràs l'anell de plata,
i lo ret de carmesí
dessota la roba blanca.
Després ves a cal fuster:
digues que ens facin la caixa:
que la facin un poc gran,
perquè els dos hi poguem cabre.

D'IVORI